

אלף ושש מאות מגדלים לכל צד וצד, וכל מגדל ומגדל הרים קביעים. פורחים למלחה, נשאים בכתנת (בשלוח) אם העליונה בשמן משחה שלה. אז האם בלחש משפיעת מפנות על יוניות, ושולחת וקובעת אותם באוטה העטרה. אחר כך משפיעת נחליל שמן משחת קדר על ראש המלך, ומחרاس יורדים אותו שמן טוב עליון על זקנו המכבר, ומשם שופע על אותם לבושים הפלך. זהו שפטות ההלם קל) פשמן הטוב על הראש ירד על הזקן וגוו.

אחר כך חזרה העטרה, ומעתרת אותה האם העליונה באומה עצרה, ופורשת אותה עליו ועל המלכה, לבושי כבוד באומה עצרה. ואז נשמע קול בכל העולמות, (שיר השירים ۲) צאינה וריאנה וגוו. אז חדרה היא בכל בני המלך. ומי הם? כל אותם שבאו מצד ישראל, שהרי לא מנדגים בהם ולא עומדים עפיהם, פרט לאותם ישראל שעםם בני הבית וכמשמעים אותם. ואז ברכות שיוואות מלהם, של יישראל הן.

וישראל לוקמים הכל, ושולחים חלק מפניהם לשאר העמים, ומאותו חלק נזונים כל אותם העמים. ולמנון, מבין צדדי חלקם של המנים על שאר העמים יוצא שביל דקיק אחד שמשם נשפע חלק לאותם תחנותם, ומשם נפרד לכמה אדרים. ולזה קוראים פמץית, שיוואת מצד הארץ הקדושה. ועל זה כל העולם שותה מממצית הארץ ישראל. מי זו ארץ ישראל? הרי ארנה. ובין למלחה ובין למטה, כל אותם שאר עמים עובדי כוכבים ומצלות לא נזונים

אלף ושית מאות מגדלים, לכל סטרא וסטרא. וכל מגדל ומגדל, טוריין קביעין. פרחין לעילא, אשטאַבן בעיטהונא (ס"א בעיטהונא) דיימא עלאה, במשח רבות דילא. פדין אימא, בלחשו, נגיד מתנן עלאין, וshedר וקבע לון בההוא עטרא. לבר איגיד נחליל דמשח רבות קדיישא, על רישא דמלכא. ומרישיה, נחית ההוא משחא טבא עלאה, על דיקניה יקירה. ומתקמן נגיד על אינון לבושי מלכא. הדא הוא דכתיב, (תהלים קל) פשמן הטוב על הרראש יורדים על הזקן וגוו.

לבר אתחדר עטרא, ומגעטרא לייה אימא עילאה בההוא עטרא, ופרישא עליה, וועל מטרוניתא, לבושי יקר בההוא עטרא. פדין קלא אשטע בעטלחו עלמין, (שיר השירים ۲) צאינה וריאינה וגוו. פדין חדוותא הוא בכל אינון בני מלכא. ומאן אינון. כל אינון דאתו מסטריהו דישראל. דהא לא מזדווגי בהו, ולא קיימין עמהון, בר אינון ישראל, דאינון בני ביתא, וממשמי להו. פדין בריכאן דנפיקי מנינו, דישראל הוא.

ישראל נטליין פלא, ומבדרי חולקא מבהיה לשאר עמיין, ומההוא חולקא אתזנו כל אינון שאר עמיין. ותאנא, מבין סטרא חולקיהון דממן על שאר עמיין, נפיק (דף ר"ט ע"ב) חד שביל דקיק, דמתפמן, אתנגיד חולקא לאינון פתאי, ומתקמן מתפרק לכמה סטראין. ורקא קריין ליה תפמץית, דנפיק מסטרא דארעה קדיישא.

יעל דא עלמא כויליה מפמץית דארץ ישראל קא שתי. מאן ארץ ישראל. הא אוקימנא. ובין לעילא, ובין לתפה, כל אינון שאר עמיין עובדי כוכבים ומצלות, לא אתזנו אלא מההוא